

POSTANOWIENIE

Dnia 27 lipca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski (przewodniczący)

SSN Andrzej Stępka (sprawozdawca)

SSN Eugeniusz Wildowicz

Protokolant Anna Kuras

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Krajowej Izby
Radców Prawnych radcy prawnego Piotra Karwata,

w sprawie **radcy prawnego L.Ł.** ,

obwinionego z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w
zw. z art. 6 ust. 2, art. 9, art. 12 ust. 1, 2 i 3, art. 27 ust. 7 Kodeksu Etyki Radcy
Prawnego,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie w dniu 26 lipca 2017 r.

kasacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych
w [...] z dnia 14 grudnia 2016 r.,

zmieniającego orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby
Radców Prawnych w [...] z dnia 9 maja 2016 r.,

I. oddala kasację;

**II. obciąża obwinionego kosztami sądowymi postępowania
kasacyjnego, w tym wydatkami w kwocie 20 (dwadzieścia)
złotych.**

UZASADNIENIE

W dniu 10 maja 2013 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej
Izby Radców Prawnych w [...] wniósł do Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego

Okręgowej Izby Radców Prawnych w [...] wniosek o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego wobec radcy prawnego L.Ł. , któremu zarzucono popełnienie przewinień dyscyplinarnych polegających na tym, że:

1/ w bliżej nieznanym okresie, od stycznia 2012 r. do marca 2012 r. w [...], w rozmowach z członkami zarządu P. S.A. w [...] – M. R. i M. G., kierował wobec tej spółki groźby ujawnienia informacji, jakie pozyskał w toku świadczenia pomocy prawnej na rzecz spółki, w wypadku nieuwzględnienia przez spółkę żądań finansowych dotyczących warunków rozwiązania z nim stosunku pracy oraz wypłaty wynagrodzeń z tytułu zastępstwa prawnego spółki, a także groźby spowodowania wszczęcia postępowania karnego przeciwko członkom Zarządu P. S.A. w [...] w przedmiocie przestępstwa przeciwko prawom pracowniczym - co stanowiło naruszenie art. 6 ust. 2, art. 9, art. 12 ust. 1 – 3 i art. 27 ust. 7 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego;

2/ w bliżej nieznanym okresie, od stycznia 2012 r. do marca 2012 r. w [...], w piśmie złożonym w siedzibie zarządu P. S.A. w [...], a także w e-mailu z dnia 10 lutego 2012 r. adresowanym m. in. do członków Zarządu D., groził podaniem do wiadomości publicznej naruszających dobre imię P. S.A. w [...] informacji o naruszaniu przez jej zarząd praw zatrudnianych w tej spółce osób, w razie niezawarcia z nim porozumienia dotyczącego warunków rozwiązania z nim stosunku pracy oraz wypłaty wynagrodzeń z tytułu zastępstwa prawnego spółki, a także groźby spowodowania wszczęcia postępowania karnego przeciwko członkom Zarządu P. S.A. w [...], w przedmiocie przestępstwa przeciwko prawom pracowniczym - co stanowiło naruszenie art. 6 ust. 2, art. 27 ust. 6 i 7 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego;

3/ w pismach z dnia 12 czerwca 2012 r. kierowanych do redakcji „[...]”, redakcji „[...]” oraz Państwowej Inspekcji Pracy Okręgowego Inspektoratu w [...], podał naruszające dobre imię P. S.A. w [...] informacje o łamaniu przez tę spółkę praw pracowników, w szczególności w zakresie zwolnień grupowych, formalnym stosowaniu umów cywilnoprawnych w miejsce w praktyce stosowanego stosunku pracy oraz stosowaniu praktyk mobbingowych - co stanowiło naruszenie art. 6 ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego;

- przy czym zachowania te stanowiły czyny sprzeczne z zasadami etyki zawodowej w rozumieniu art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2002 r., Nr 123, poz. 1059 z późn. zm.) oraz wyżej powołanymi przepisami Kodeksu Etyki Radcy Prawnego - załącznik do uchwały nr 5 VIII Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 10 listopada 2007 r.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w [...] orzeczeniem z dnia 9 maja 2016 r., uznał obwinionego L.Ł. winnym wszystkich trzech przewinień dyscyplinarnych, stanowiących czyny sprzeczne z zasadami wyrażonymi w art. 6 ust. 2, art. 9 i art. 12 ust. 1, 2 i 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (a w przypadku czynu zarzuconego w pkt 1, także dodatkowo z art. 27 ust. 7 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego) - i za każdy z tych czynów, na podstawie art. 64 ust. 1 i art. 65 ust. 1 pkt 3 ustawy o radcach prawnych, wymierzył kary pieniężne w kwotach po 5000 zł.

Na podstawie art. 65¹ ust. 1 ustawy o radcach prawnych orzekł jako karę łączną, karę pieniężną w kwocie 15 000 zł.

Odwołanie od tego orzeczenia złożył obrońca obwinionego, który zarzucił:

1/ bezwzględną przyczynę odwoławczą z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 14 § 1 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 68 ust. 2 oraz art. 68¹ ust. 1 tej ustawy w brzmieniu obowiązującym przed dniem 25 grudnia 2014 r., polegającą na wydaniu zaskarżonego orzeczenia mimo braku skargi uprawnionego oskarżyciela;

2/ mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów postępowania (art. 438 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych), a mianowicie:

a/ art. 443 k.p.k., polegającą na rozszerzeniu kwalifikacji prawnej czynów przypisanych obwinionemu w pkt 2 i 3 zaskarżonego orzeczenia o elementy, których nie zawierało uchylone orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w [...] z dnia 13 października 2014 r.;

b/ art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k., polegającą na niedokonaniu zmiany opisu czynu przypisanego w pkt 2 orzeczenia, poprzez wyeliminowanie z niego zachowania polegającego na groźeniu podaniem do wiadomości publicznej informacji o naruszeniu praw osób zatrudnionych w Spółce oraz groźeniu spowodowaniem wszczęcia postępowania karnego w sytuacji, w której Sąd dyscyplinarny I instancji

zmienił kwalifikację prawną przypisanego przewinienia, eliminując z niej art. 27 ust. 7 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego;

3/ rażącą niewspółmierność orzeczonej łącznej kary pieniężnej (art. 438 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych), polegającą na wymierzeniu tej kary na zasadzie kumulacji - bez jakiegokolwiek uzasadnienia takiego skrajnego i stosowanego wyjątkowo rozwiązania.

W konkluzji obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i umorzenie postępowania, ewentualnie uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy Okręgowemu Sądowi Dyscyplinarnemu Okręgowej Izby Radców Prawnych w [...] do ponownego rozpoznania.

Po rozpoznaniu odwołania, Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych, orzeczeniem z dnia 14 grudnia 2016 r., rozstrzygnął, co następuje:

1/ zmienił kwalifikację prawną poszczególnych czynów w ten sposób, że:

a) odnośnie do czynu określonego w pkt 1 orzekł, że stanowi on przewinienie dyscyplinarne z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 6 ust. 2, art. 9, art. 12 ust. 1, 2 i 3 oraz art. 27 ust. 7 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego;

b/ odnośnie do czynów określonych w pkt 2 i 3 orzekł, że stanowią one przewinienia dyscyplinarne z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 6 ust. 2, art. 9 oraz art. 12 ust. 1, 2 i 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego;

2/ w zakresie czynu przypisanego w pkt 2 orzeczenia usunął z jego opisu sformułowanie - „*a także groźby spowodowania wszczęcia postępowania karnego przeciwko członkom Zarządu P. S.A. w [...] w przedmiocie przestępstwa przeciwko prawom pracowniczym*”;

3/ obniżył karę łączną do kwoty 9.000 zł, a w pozostałym zakresie utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie.

Kasację od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych wniósł obrońca obwinionego, który zarzucił:

1/ rażące naruszenie prawa, w szczególności art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 14 § 1 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych w brzmieniu

obowiązującym przed dniem 25 grudnia 2014 r., czego konsekwencją było zaistnienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k., polegającej na wydaniu zaskarżonego orzeczenia mimo braku skargi uprawnionego oskarżyciela;

2/ mogące mieć istotny wpływ na treść orzeczenia rażące naruszenie prawa, w szczególności art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., polegające *„na faktycznym zaniechaniu rozważenia powyższego zarzutu, podniesionego także w odwołaniu od orzeczenia sądu dyscyplinarnego I instancji oraz braku spełniającego wymogi ustawy procesowej wskazania, dlaczego zarzutu powyższego nie uznano za zasadny”*.

W konkluzji kasacji jej autor wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i umorzenie postępowania (poprawnie należało wnosić także o uchylenie orzeczenia Sądu Dyscyplinarnego I instancji), ewentualnie uchylenie tego orzeczenia i przekazanie sprawy Wyższemu Sądowi Dyscyplinarnemu Krajowej Izby Radców Prawnych do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Na rozprawie kasacyjnej Zastępca Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego wniósł o oddalenie kasacji. Podobne stanowisko zajął pełnomocnik strony pokrzywdzonej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy obwinionego była niezasadna i z tego tytułu podlegała oddaleniu. Należy podkreślić, że orzekające w niniejszej sprawie sądy dyscyplinarne obydwu instancji przyjęły właściwą interpretację przepisu art. 68¹ ustawy o radcach prawnych w brzmieniu obowiązującym przed dniem 25 grudnia 2014 r., czyli sprzed wejścia w życie ustawy z dnia 7 listopada 2014 r. o zmianie ustawy Prawo o adwokaturze oraz niektórych innych ustaw.

Nie można podzielić zarzutu, że w sprawie wystąpiła bezwzględna przyczyna odwoławcza z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych (w brzmieniu obowiązującym przed dniem 25 grudnia 2014 r.), polegająca na wydaniu orzeczenia mimo braku skargi uprawnionego oskarżyciela.

Ustawa z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tekst jednolity Dz. U. z 2016 r., poz. 233 ze zm.), której przepisy weszły w życie w dniu 1 października 1982 r., ustaliła nie tylko zasady wykonywania zawodu radcy prawnego, ale także wprowadziła samorząd radców prawnych i określiła zasady jego organizacji i działania (art. 1 ust. 1 ustawy). Zgodnie z art. 41 pkt 5 tej ustawy, do zadań samorządu należy między innymi nadzór nad należytym wykonywaniem zawodu przez radców prawnych i aplikantów radcowskich. Innymi słowy, jednym z zasadniczych elementów tego samorządu jest korporacyjna odpowiedzialność dyscyplinarna, ponoszona za popełnienie przewinienia dyscyplinarnego.

Przepis art. 68¹ ust. 1 tej ustawy, w brzmieniu obowiązującym do dnia 25 grudnia 2014 r., stanowił, że postępowanie dyscyplinarne wszczyna się odpowiednio na wniosek rzecznika dyscyplinarnego lub Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego. Na mocy ustawowego upoważnienia, Krajowy Zjazd Radców Prawnych dokonuje wyboru Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego i jego zastępców oraz uchwała wytyczne działania samorządu i jego organów (art. 57 pkt 2 i 3). Z kolei do uprawnień zgromadzenia okręgowej izby radców prawnych należy ustalenie liczby zastępców rzecznika dyscyplinarnego oraz wybór rzecznika dyscyplinarnego i jego zastępców (art. 50 ust. 4 pkt 4). Nadto do zakresu działania Krajowej Rady Radców Prawnych należy uchwalanie regulaminów działalności samorządu i jego organów (art. 60 pkt 8 lit. a). A zatem na mocy delegacji ustawowej, Krajowa Rada Radców Prawnych uchwałą Nr 34/VII/2008, z dnia 26 września 2008 r., uchwaliła Regulamin działalności samorządu radców prawnych i jego organów. Odrębna uchwała, stanowiąca załącznik do Regulaminu, określa zasady i tryb działania rzecznika dyscyplinarnego i jego zastępców. Tytułem przykładu można odwołać się do uchwały Nr 22/84 Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 5 października 1984 r. w sprawie regulaminu czynności Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego i rzeczników dyscyplinarnych okręgowych izb radców prawnych. Paragraf 2 ust. 2 pkt 2 w zw. z § 3 tego regulaminu stanowił, iż rzecznik wyznacza oskarżyciela do poszczególnych spraw. Treść tego przepisu jednoznacznie wskazuje, iż w niektórych sprawach funkcję oskarżyciela będzie sprawować osobiście rzecznik, lecz w innych sprawach wyznaczony przez niego jeden z kilku jego zastępców.

Zgodnie z treścią art. 54 ust. 1, okręgowy sąd dyscyplinarny rozpatruje sprawy dyscyplinarne członków okręgowej izby radców prawnych wniesione przez rzecznika dyscyplinarnego. Stronami w postępowaniu dyscyplinarnym są oskarżyciel, obwiniony i pokrzywdzony, zaś oskarżycielem w postępowaniu przed okręgowym sądem dyscyplinarnym jest rzecznik dyscyplinarny (art. 68 ust. 1 i 2). Analiza wszystkich przepisów regulujących postępowanie dyscyplinarne w stosunku do radców prawnych prowadzi do jednoznacznego wniosku, że obowiązki i uprawnienia rzeczników dyscyplinarnych w zakresie prowadzenia dochodzenia i wypełniania funkcji oskarżyciela przed okręgowymi sądami dyscyplinarnymi, mogą sprawować ich zastępcy. Jakkolwiek te funkcje procesowe zastępcy pełnią w zastępstwie rzecznika i z jego upoważnienia, to działają w pełni samodzielnie, zaś ich czynności nie wymagają zatwierdzenia (*por. W. Koziół, Odpowiedzialność dyscyplinarna sędziów, prokuratorów, adwokatów, radców prawnych i notariuszy. Warszawa 2012, s. 303; Z. Klata, Ustawa o radcach prawnych. Komentarz. Warszawa 1990, wyd. C. H. Beck, s. 372*).

W przedmiotowej sprawie trafnie zwrócił uwagę Wyższy Sąd Dyscyplinarny w uzasadnieniu swojego orzeczenia, że wstępne czynności podjął Rzecznik Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w [...], natomiast dalsze czynności procesowe wykonywał Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w [...], który między innymi wystąpił do Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego z wnioskiem o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego wobec obwinionego, a także występował na rozprawie w postępowaniu przed tym Sądem. Należy stwierdzić wprost, że wniosek o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego wobec obwinionego L.Ł., sporządzony i wniesiony przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w [...], jest skargą uprawnionego oskarżyciela.

Trzeba przypomnieć, że artykuł 68¹ ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych, do dnia 25 grudnia 2014 r. obowiązywał w następującej treści - „*Postępowanie dyscyplinarne wszczyna się odpowiednio na wniosek rzecznika dyscyplinarnego lub Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego*”. Następnie na mocy ustawy z dnia 7 listopada 2014 r. o zmianie ustawy Prawo o adwokaturze oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2014 r., poz. 1778), która weszła w życie właśnie

25 grudnia 2014 r., jego treść zmieniała się w następujący sposób: *„Postępowanie przed sądem dyscyplinarnym wszczyna wniosek o ukaranie złożony odpowiednio przez Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego, rzecznika dyscyplinarnego lub ich zastępców”*. Z tej zmiany nie wynika jednak automatycznie, że przed nowelizacją wskazanego przepisu, zastępcy rzecznika dyscyplinarnego nie byli uprawnieni do występowania z wnioskiem o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego przed okręgowym sądem dyscyplinarnym. Wypada zwrócić uwagę, że słusznie Wyższy Sąd Dyscyplinarny podkreślił, iż wprowadzenie do tekstu ustawy o radcach prawnych funkcji zastępcy rzecznika dyscyplinarnego, miało związek z nadaniem rzecznikom dyscyplinarnym wprost statusu organu samorządu radcowskiego, co jednak nie wpłynęło na ich rolę i uprawnienia w samym postępowaniu dyscyplinarnym. Wynika to w sposób oczywisty z uzasadnienia projektu ustawy nowelizującej (projekt ustawy, Nr druku: 2415, Sejm RP VII kadencji), gdzie podniesiono, że celem zmian ustawodawczych jest między innymi usprawnienie postępowania dyscyplinarnego, które winno nastąpić poprzez:

- nadanie rzecznikom dyscyplinarnym oraz Głównemu Rzecznikowi Dyscyplinarnemu statusu organów, co powinno przyczynić się do umocnienia gwarancji obiektywizmu podejmowanych przez nich działań (art. 2 pkt 8);
- określenie zadań poszczególnych rzeczników dyscyplinarnych na poziomie ustawowym (art. 2 pkt 12 i 16);
- przesądzenie roli zastępców rzeczników dyscyplinarnych, w tym zakresie przekazanie Krajowej Radzie Radców Prawnych kompetencji do określania zasad ich działania oraz trybu i sposobu ich wyboru (art. 2 pkt 12 i 15 lit. b).

Jak już podniesiono wcześniej, również przed dniem 25 grudnia 2014 r. czynności rzecznika dyscyplinarnego w zakresie wypełniania funkcji oskarżyciela mógł sprawować także jego zastępca. Należy podkreślić, że taka rola zastępcy rzecznika dyscyplinarnego była jednolicie akceptowana i przyjmowana także w orzecznictwie Sądu Najwyższego. Tak na przykład, Sąd Najwyższy w uzasadnieniu postanowienia z dnia 21 listopada 2008 r., w sprawie SDI 27/08, dotyczącej aplikanta radcowskiego (Lex Nr 1615380), stwierdził - *„Nie może budzić najmniejszych wątpliwości, że sąd dyscyplinarny władny jest orzekać jedynie co do*

czynu, który został obwinionemu zarzucony przez uprawnionego oskarżyciela, którym w tym postępowaniu jest Rzecznik Dyscyplinarny lub jego Zastępca”.

Z kolei w sprawie o sygn. akt SDI 28/12, Sąd Najwyższy przyjął możliwość złożenia odwołania od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego, przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych (wyrok z dnia 15 listopada 2012 r., Lex Nr 2151500). Inne postępowanie dotyczyło sprawy, w której Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych wydał postanowienie o umorzeniu postępowania wyjaśniającego prowadzonego przeciwko obwinionemu radcy prawnemu, a to wobec faktu, iż w przekonaniu Zastępcy, w świetle zebranego materiału dowodowego brak było podstaw do przyjęcia, że obwiniony dopuścił się przewinienia dyscyplinarnego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2002 r., III SZ 13/01, Lex nr 79053).

Podsumowując dotychczasowe rozważania, Sąd Najwyższy w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę stwierdza, co następuje: **ilekroć ustawa z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych, w brzmieniu obowiązującym do dnia 25 grudnia 2014 r., reguluje czynności postępowania dyscyplinarnego wykonywane przez „rzecznika”, to należy je odnosić również do „zastępcy rzecznika”. W stanie prawnym wówczas obowiązującym, zastępca rzecznika był uprawniony do samodzielnego złożenia wniosku o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego wobec obwinionego radcy prawnego.**

Odnosząc się do zarzutu z pkt 2 *petitum* kasacji należy stwierdzić, że jest on bezzasadny w sposób oczywisty. Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych nie naruszył w żaden sposób art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych.

W uzasadnieniu orzeczenia z dnia 14 grudnia 2016 r. Wyższy Sąd Dyscyplinarny odniósł się wyczerpująco do identycznego zarzutu podniesionego w odwołaniu od orzeczenia Sądu dyscyplinarnego I instancji i zgodnie z wymogami zawartymi w tych przepisach, wskazał rzetelnie, dlaczego nie uznał go za trafny. Nie miał przy tym Sąd obowiązku powoływania się na konkretne orzeczenia Sądu Najwyższego, czy też wskazywania konkretnej strony publikacji prawniczej,

ponieważ nie stanowi to wymogu ustawowego. Odwołanie się przez sąd do stanowisk judykatury, czy też doktryny, jakkolwiek pożądane, służy jedynie unaocznieniu słuszności przedstawionej w uzasadnieniu orzeczenia sądu I instancji, bądź sądu odwoławczego argumentacji, lecz ich brak nie może być uznany za naruszenie przepisów prawa, w dodatku rażące i mające istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia

Mając na uwadze wszystkie podniesione powyżej okoliczności, Sąd Najwyższy oddalił kasację, nie znajdując podstaw do jej uwzględnienia.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania kasacyjnego oparte zostało na treści przepisów art. 62⁵ ust. 1 ustawy o radcach prawnych, zgodnie z którym od kasacji, o której mowa w art. 62² ust. 1 tejże ustawy, nie uiszcza się opłaty sądowej oraz art. 70⁶ ust. 2 zd. 1 w/w ustawy (zgodnie z którym, w razie ukarania koszty postępowania ponosi obwiniony).

kc